

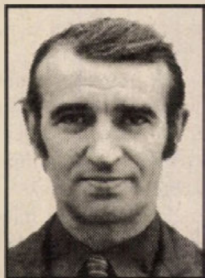
Szindbád újraálmodója

Huszárik Zoltán, az egyik legkiválóbb magyar filmrendező 65 éve, 1931. május 14-én született, s már 15 éve halott. Életműve kevés, de annál kiemelkedőbb. Rendezői hitvallásáról így szólt: „Az én örömöm az, ha a megkinlódott emberségem valami olyat tud felmutatni, olyan titkokkal rejtett szépségeket, ami azután sokaknak szerez örömet.”

Lírai képvilágú, költészetet sugárzó rövidfilmjeivel került filmművészetünk legnagyobb alkotói közé. Az 1965-ben készült Elégia, az 1969-es Capriccio és az Amerigo Tot kitűnt rendezője gazdag fantáziavilágával, festőiségével.

Negyvenévesen készítette első játékfilmjét, a Szindbádot, amely pályája csúcspontja s minden idők egyik legszebb magyar filmje. Krúdy Gyula novellaciklusa nyomán páratlan hangulatú, hiteles filmvilágot teremtve rendezte meg Latinovits Zoltán felejthetetlen alakításában Szindbád, az örök vándor, a nők és az élet szerelmese szépségből és költészetből szőtt történetét. Huszárik csodát művelt. Tökéletesen és teljességében álmodta filmmé Krúdy világát.

Hosszú ideig ismét rövidfilmeket készített (Tisztelet az öregasszonyoknak, A piacere). 1979-ben forgatta Csontváry című filmjét, mely szintén jelentős, bár sokat vitatott, önéletrajzi párhuzamokat is éreztető vallomás a tehetség öntörvényű világáról, az alkotás küzdelmeiről. Bábolnáról készülő filmje forgatásának előestéjén állt meg örökre Huszárik zaklatott szíve. Saját sirversét így fogalmazta meg: „Élt kilenc hónapot az anyja ölében / Majd nyugtalanul a világ ölén.” Sajnos, csak ötven évet.

Lovass Ildikó